افشاگر واترگیت با گزارشی رئیس‌جمهوری آمریکا را به دردسر انداخت

افشای مکالمات ترامپ با رهبران جهان

ترامپ درباره تاریخ خاورمیانه به‌ویژه سوریه بی‌اطلاع بوده و اردوغان از این موضوع به نفع خود سوءاستفاده کرده است

دردسرهای رسانه‌های آمریکایی علیه رئیس‌جمهوری کشورشان تمامی ندارد. درحالی‌که «دونالد ترامپ» هنوز مشغول حاشیه‌های گزارش اخیر روزنامه آمریکایی نیویورک‌تایمز درباره جنجال پاداش‌های روسیه برای کشتن سربازان آمریکایی است، وب‌سایت خبری سی‌ان‌ان گزارشی جدید را منتشر کرده که طبق آن رئیس‌جمهوری ایالات متحده گاهی در تماس‌های تلفنی خود با رهبران جهانی به دلیل نداشتن اطلاع دقیق از رویدادها «هذیان» می‌گوید.

طبق این گزارش، تماس‌های تلفنی دونالد ترامپ با رهبران کشورهای بزرگ بعد از گذشت سه‌سال‌ونیم از دوره ریاست‌جمهوری او بر آمریکا، اکنون برای مقامات امنیتی این کشور به کابوس تبدیل شده است. مقامات آمریکایی این‌گونه مکالمات را که ترامپ برای آنها از آمادگی لازم برخوردار نیست، زنگ خطری برای امنیت ملی واشنگتن قلمداد می‌کنند.

سی‌ان‌ان در گزارش خود می‌نویسد که پس از بررسی صدها تماس تلفنی طبقه‌بندی‌شده مشخص شده ترامپ به طور مداوم در موارد جدی آماده بحث نبوده است و به‌همین‌علت در زمان صحبت با رهبران قدرتمندی مانند «ولادیمیر پوتین»، رئیس‌جمهوری روسیه یا «رجب طیب اردوغان»، همتای ترکش بسیار مضطرب بوده و ازاین‌رو افرادی مانند «جان بولتون» مشاور امنیت ملی، «جیمز متیس» وزیر دفاع، «رکس تیلرسون» وزیر خارجه و «جان کلی»، رئیس کارکنان کاخ سفید که همگی به‌نوعی از سوی ترامپ از سمت‌های خود اخراج شدند، به این نتیجه رسیدند که ترامپ در تماس‌های تلفنی، گاهی «هذیان» می‌گوید. این منابع آگاه گفته‌اند شواهدی وجود ندارد که عملکرد ترامپ در این تماس‌های تلفنی با گذشت زمان بهتر شده باشد. ترامپ در این تماس‌ها تصور می‌کرده با زورگویی به سران کشورهای خارجی می‌تواند آنها را به تسلیم در برابر خواسته‌هایش وادار کند.

کرنش در برابر پوتین

سی‌ان‌ان در این گزارش خود که به قلم «کارل برنستین»، خبرنگار واترگیت، با موضوع رفتار و گفتار دونالد ترامپ، نوشته شده، آورده است که در گفت‌وگوی تلفنی ترامپ با پوتین لحنش چنان صمیمی بوده که انگار «رفیق گرمابه و گلستان هستند» و ترامپ معمولا با تسلیم‌بودن در برابر همتای روس خود تلاش می‌کرده تنها تأییدیه‌هایی را از سوی پوتین دریافت کند و اغلب رؤسای جمهوری قبل از خود را «کودن» و «بی‌مایه» توصیف می‌کرده است.

سی‌ان‌ان در ادامه می‌نویسد: در تماس ترامپ با پوتین که درباره پایان حضور نظامیان آمریکایی در افغانستان بوده و با توجه به اینکه رئیس‌جمهوری آمریکا در ماه مارس از سوی مشاوران اطلاعات و امنیتی خود در جریان دادن پاداش مسکو به طالبان برای هدف‌قراردادن نظامیان آمریکایی در افغانستان بوده؛ باوجوداین ترامپ حاضر به مطرح‌کردن این مسئله با همتای روس خود نشده است.

یک منبع با انتقاد از این گفت‌وگوهای تلفنی می‌گوید «درحالی‌که پوتین غرب را بی‌ثبات می‌کند، ترامپ در آنجا نشسته و فکر می‌کند می‌تواند به اندازه کافی خودش را به‌عنوان تاجر و فرد سرسخت بالا بکشد و پوتین به او احترام خواهد گذاشت». برنستین می‌نویسد: ترامپ در گفت‌وگو با سران برخی کشورها مانند «محمد بن‌سلمان»، ولیعهد سعودی و «کیم جونگ اون»، رهبر کره شمالی، از ثروت، هوش و ذکاوت و دستاوردهای بزرگش به‌عنوان رئیس‌جمهور حرف زده و طبق معمول از حماقت اسلافش شکایت کرده است.

توجه ویژه به اردوغان

خبرنگار واترگیت به نقل از مقاماتی که با آنان به صورت محرمانه گفت‌وگو کرده، می‌نویسد که ترامپ و اردوغان رابطه ویژه‌ای با هم دارند و بیشترین تماس تلفنی ترامپ با رؤسای‌جمهوری کشورهای جهان با اردوغان بوده و رئیس‌جمهوری ترکیه در برخی مواقع حتی هر هفته دو بار با ترامپ تماس تلفنی داشته و گاهی ترامپ، بازی گلف خود را رها کرده تا مدتی طولانی با اردوغان حرف بزند.

منابع آگاه می‌گویند دو نکته مهم که درباره ضعف ترامپ در تماس با رهبران جهان به‌ویژه اردوغان و پوتین به آن اشاره شده، بی‌اطلاعی ترامپ درباره اوضاع و تاریخ خاورمیانه به‌ویژه سوریه بوده و اردوغان از این نقطه‌ضعف برای پیشبرد برنامه‌هایش در سوریه به‌ویژه درباره کردها استفاده کرده است. به گفته مقامات، ترامپ اغلب اوقات برای تماس با اردوغان پروتکل‌های رایج را رعایت نمی‌کرده و به توصیه‌های مقامات ارشد کاخ سفید مانند مشاور امنیت ملی بی‌اعتنا بوده است.

پرخاش به رهبران زن

به باور برنستین، هرچند ترامپ در گفت‌وگو با رهبران مرد سعی کرده خودش را تا حدی کنترل کند؛ اما هنگام گفت‌وگو با رهبران زن حالتی «تقریبا سادیستی» پیدا می‌کرده است؛ برای مثال او در گفت‌وگوهای تلفنی مستقیم با «آنگلا مرکل»، صدراعظم آلمان، به شکلی تحقیرآمیز صحبت می‌کرده است. او مرکل را «احمق» خوانده و او را متهم به بودن در جیب روس‌ها کرده است. یک منبع در گفت‌وگو با سی‌ان‌ان دراین‌باره می‌گوید گفت‌وگوهای ترامپ با مرکل به حدی غیرمعمول بودند که مقامات آلمانی این گفت‌وگوها را سربسته نگه می‌داشتند و فقط گروه کوچکی در جریان قرار می‌گرفتند. یک منبع مطلع دیگر نیز به برنستین می‌گوید «برخی از چیزهایی که ترامپ به آنگلا مرکل گفته، باورکردنی نیستند». بااین‌حال سی‌ان‌ان به نقل از یک مقام مطلع می‌نویسد مرکل به سخنان رئیس‌جمهور آمریکا توجهی نکرده و با بیان واقعیات به سخنان توهین‌آمیز ترامپ پاسخ داده است.

گفت‌وگوهای ترامپ با «ترزا می»، نخست‌وزیر بریتانیا، نیز «تحقیرآمیز و همراه با قلدری» توصیف شده‌اند و همچنین ترامپ در گفت‌وگو با نخست‌وزیر استرالیا «اسکات موریسون» به شکلی خصمانه و تهاجمی، پرخاش می‌کرده است. همچنین «امانوئل مکرون»، رئیس‌جمهوری فرانسه و «جاستین ترودو»، نخست‌وزیر کانادا، همین تجربه مشابه موریسون را داشتند و به طور معمول صحبت‌های ترامپ با رهبران استرالیا، بریتانیا، فرانسه، آلمان و کانادا با گله و شکایت‌های ترامپ آغاز می‌شده است.

مخرب‌تر از کتاب بولتون

آنچه منابع سی‌ان‌ان درباره گفت‌وگوی ترامپ با رهبران خارجی ارائه می‌دهند، بسیار شبیه آن چیزی است که «جان بولتون»، مشاور سابق امنیت ملی آمریکا، در کتاب اخیرش «اتاقی که در آن اتفاق افتاد»، از رئیس‌جمهوری آمریکا به تصویر می‌کشد؛ اما تماس‌های تلفنی‌ای که برنستین محتویات آنها را از منابع آگاهش در کاخ سفید توصیف می‌کند، دوره طولانی‌تری از زمان تصدی بولتون را در بر می‌گیرد و بسیار گسترده‌تر است.

پیش‌ازاین رئیس کمیته اطلاعاتی مجلس نمایندگان آمریکا گفته بود کنگره به دنبال دسترسی به تماس‌های تلفنی ترامپ با ولادیمیر پوتین و دیگر رهبران جهان است. به گفته آدام شیف «محافظت از امنیت ملی ایالات متحده ضروری‌ترین کار است و باید ببینیم آیا رئیس‌جمهوری در گفت‌وگو با دیگر رهبران جهان به‌ویژه پوتین، امنیت‌مان را در راستای بهره‌برداری شخصی در کمپین خودش زیر سؤال برده است»؛ به‌همین‌دلیل آن‌طورکه تحلیلگران آمریکایی می‌گویند، این گزارش برای ترامپ مخرب‌تر از کتاب بولتون خواهد بود.

این در حالی است که پس از انتشار کتاب بولتون، بسیاری از هم‌حزبی‌های ترامپ نیز از سیاست خارجی دولت کنونی انتقاد کرده‌اند. «کاندولیزا رایس»، وزیر خارجه سابق آمریکا در دولت «جورج بوش» پسر، معتقد است ترامپ مسیر سیاست خارجی را اشتباه هدایت می‌کند و بسیاری از بحران‌های «خودساخته» ترامپ در نهایت ناامنی بیشتری برای جهان در پی دارد. از نگاه رایس، ترامپ نظام‌ها و تعهدات بین‌المللی مانند ناتو و تجارت آزاد ایجادشده در فضای پساجنگ جهانی دوم را در خطر نابودی قرار داده است. همچنین به‌نتیجه‌نرسیدن در توافق‌های بزرگ که ترامپ همواره بر آنها مانور سیاسی و تبلیغات رسانه‌ای ویژه‌ای دارد، بر کاهش محبوبیت ترامپ تأثیر گذاشته است. رئیس‌جمهوری ایالات متحده در سه‌سال‌ونیم گذشته نشان داده که اشتیاق عجیبی به حضور پشت میزهای مذاکره و تلاش برای دستیابی به توافقاتی دارد که بی‌سابقه و تاریخی باشد؛ همانند مذاکره با رهبر کره شمالی، اجرای معامله قرن بین اسرائیل و فلسطین و همچنین توافق ثانویه با ایران؛ توافق‌ها و اهدافی که هرگز محقق نشد و او را در سراشیبی سقوط قرار داده است.

جدا از روانه‌شدن سیل انتقادها از درون حزب جمهوری‌خواه به ترامپ، نظرسنجی‌ها نیز از کاهش شدید محبوبیت او خبر می‌دهند؛ نظرسنجی‌هایی که ترامپ به آنها باور ندارد و آنها را بازی سیاسی و پروپاگاندای جناح رقیب معرفی می‌کند. این در حالی است که حتی نزدیک‌ترین رسانه به شخص ترامپ یعنی «فاکس‌نیوز» نیز در یک نظرسنجی اعلام کرد ترامپ از «جو بایدن»، رقیب دموکراتش ۱۲ درصد عقب‌تر است.

آیا آینده آمریکا مانند گذشته آفریقا است

روزنبرگ مارک . استاد دانشگاه کلمبیا

من به‌عنوان مهاجر آفریقایی و ناظر دیرینه سیاسی در آفریقای جنوبی به‌خوبی می‌دانم که چطور درخواست‌ها برای برقراری عدالت نژادی و تقاضا برای تغییرات اساسی می‌تواند نیروهای قدرتمند اجتماعی و نیروهای سیاسی را از کمان رها کند. من براساس تجربه‌های خاص خودم پیش‌داوری می‌کنم و ایالات متحده آمریکا تحت هیچ شرایطی دولتی آپارتاید نیست (دست‌کم از سال ۱۹۶۴)؛ اما اینکه به نظر می‌رسد آمریکا در سال ۲۰۲۰ بسیار شبیه کشورهای در حال شکست در اواخر زمان آپارتاید است، البته در مقیاس و با سرعت خاص خودش، بسیار جالب است. سرعت ناگهانی اتفاق‌ها در این کشور هشداری برای مرگ دموکراسی یا حتی وقوع جنگ داخلی دیگری است؛ اما تجربه آفریقای جنوبی نشان داده است که آینده هرچند چالش‌برانگیز است؛ اما خیلی جدی نیست. نخست آنکه فهمیدن شباهت‌ها بسیار ضروری و لازم است و نمی‌توانم خود را متهم به خوش‌بینی دروغین کنم.

گسترش اعتراض‌ها به بی‌عدالتی نژادی و وحشیگری پلیس در سراسر ایالات متحده که به دنبال کشته‌شدن جورج فلوید، رنگین‌پوست آمریکایی، انجام شد و واکنش بیش از حد پلیس به آن، یادآور تظاهرات و اعتراضات الهام‌بخش جهانی در دهه ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ آفریقای جنوبی است. مانند بسیاری از جنبش‌های اجتماعی پیش از این، هر دو این اعتراضات ترکیبی از اکثریت معترضان صلح‌جو با افراطی‌های خشن و آشوبگران خارجی و غارتگران فرصت‌طلب هستند. آنها همچنین در هدف اخلاقی پایان‌دادن به نژادپرستی سیستماتیک مشترک هستند و دلایل هر دو اعتراض، زنجیره‌ای از رویدادهای سیاسی و اقتصادی است که این هدف را از حاشیه به مرکز مباحث کشانده است. در ایالات متحده، این رویدادها شامل ریاست‌جمهوری تفرقه‌آمیز ترامپ و بحران کووید-۱۹ می‌شد که به طور ناعادلانه‌ای بر زندگی جوامع سیاه تأثیر گذاشته است؛ اما در آفریقای جنوبی، حوادث مجموعه‌ای از شورش «سووتو» در ۱۹۷۶، رکود جهانی و تأثیر مخربش بر اقتصاد آفریقای جنوبی و پایان جنگ سرد بود.

اما همه اینها نشان از هم‌ترازی مهم و تاریخی بین آمریکا و آفریقای جنوبی دارد: «فروپاشی حاکمیت سفیدپوستان». روشن است که پایان آپارتاید در آفریقا پس از چندین دهه نهادینه‌شدن حاکمیت اقلیت سفیدان رخ داد؛ درحالی‌که در آمریکا، مسیحیان سفید تا همین اواخر در اکثریت بودند؛ اما تهدید ازدست‌دادن قدرت در برابر رنگین‌پوستان ویژگی مشترک چشمگیر بین دو کشور است.

حزب ملی آفریقای جنوبی از گروهی از ابزارهای قانونی برای محروم‌کردن قانونی سیاهان از حق رأی استفاده می‌کرد. ترامپ و جمهوری‌خواهان نیز برای پایمال‌کردن حق رأی اقلیت‌ها (سیاهان) از ابزار گوناگونی مانند کالج‌الکترال و سنای آمریکا استفاده می‌کنند. دیگر شباهت‌ها عبارت‌اند از استفاده از شبکه‌های کلیسایی محافظه‌کار، انتشار روایت‌ها و تصویرسازی‌های مبتنی بر ناسیونالیسم نژادی، همکاری با نخبگان مالی و برانگیختن ناسازگاری‌ها و اختلافات نژادی در نهادهای مهمی مانند ورزش. همان‌طور که هم‌زمان با تلاش دولت آفریقای جنوبی برای سرکوب جنبش ضدآپارتاید میان نخبگان اقتصادی و سیاسی این کشور شکاف ایجاد شد، در دو هفته گذشته میان طبقه حاکم آمریکا هم شکاف‌هایی به وجود آمده است. همانند مردم آفریقا، آمریکایی‌ها اکنون با نزدیک‌شدن به انتخابات ۲۰۲۰، نگران خشونت و بی‌ثباتی هستند.

با وجود تمام این شباهت‌های ناخوشایند، تجربه آفریقای جنوبی بسیار آموزنده است. با وجود تمام کشتارها، بمب‌گذاری‌ها و حملات انجام‌شده از سوی گروه‌ها و شبه‌نظامیان سفیدپوستِ خودبرترپندار، جنگ نژادی که هراس وقوع آن وجود داشت، هرگز رخ نداد. گرچه آفریقایی‌های سفید در برابر ازدست‌دادن انحصارطلبی قانونی‌شان در زمینه سیاست، ارتش و اقتصاد ایستادگی کردند، سرانجام پایان آپارتاید با آرامش و صلحی نسبی محقق شد. در واقع، آفریقای جنوبی نخستین کشوری بود که در آن بیشتر خشونت سیاسی در طول تغییر رژیم در درون گروه‌های نژادی و نه بین آنها رخ داد. متأسفانه آفریقای جنوبی پساآپارتاید هنوز از نابرابری اقتصادی گسترده، نرخ بالای جرم و جنایت و موج‌های مداوم ناآرامی‌های اجتماعی رنج می‌برد؛ اما این کشور هرگز جنگ داخلی را ندید و ثبات سیاسی و اقتصادی مرکزی‌اش را حفظ کرد؛ با وجود اینکه شرایط در این کشور بدتر از آمریکا بود.

تلاش برای ریشه‌کنی نژادپرستی سیستماتیک در آمریکا دشوار و پرمشقت خواهد بود؛ اما نیازمند قانون اساسی نوین یا دگرگونی کامل اقتصاد نخواهد بود. گرچه نهادهای دموکراتیک تحت ریاست‌جمهوری ترامپ آسیب دیده‌اند؛ اما این حقیقت که مرگ حاکمیت سفیدان در کهن‌ترین دموکراسی دارای بزرگ‌ترین و پویاترین اقتصاد جهان رخ خواهد داد، موهبتی چشمگیر برای آینده است.

منبع: فارین‌پالیسی

شمارهٔ ۶۷ اندیشهٔ پویا منتشر شد

روشنفکری در جدال کهنه و نو

گزارشی از زندگی فکری و فرهنگی نجف دریابندری

سال‌های سرگردانی

بخش جدید در «اندیشهٔ پویا»: پایان یک قرن

۱۰۰ سال فراز و فرود روشنفکری و تجدد در ایران از ۱۳۰۰ تا ۱۴۰۰

ملی‌گرای معترض

کارنامهٔ سیاسی کریم سنجابی

روایت‌هایی از: محمد توسلی، ناصر تکمیل همایون، رضا مختاری اصفهانی

و گفت‌وگو با فرزندش: سعید سنجابی

تربیت‌یافتگان چهارراه کالج

روزی روزگاری «مدرسهٔ البرز»

به همراه گفت‌وگوهایی با عبدالله انوار، همایون کاتوزیان، عبدالله کوثری

رؤیایی دارم من

خطابهٔ مارتین لوتر کینگ

به ترجمهٔ جلال توکلیان

او که با «دشمن» می‌جنگد

جستاری از حسین معززی‌نیا در نقد مسعود فراستی

دنیای کامو، کافکا و بکت

گفتاری از آرش نراقی

جنگ‌های فرهنگی و جامعهٔ دوگانهٔ ایرانی

مقاله‌ای از هوشنگ شهابی

۱ نفر در برابر ۷۰ نفر

یک فنجان اسپرسو با پیروز سیار

به مناسبت انتشار ترجمهٔ عهد عتیق

از تشتک نوشابهٔ متفقین تا قاشق هخامنشی

گفت‌وگو با پرویز تناولی

جست‌وجو همان شادکامی است

داستان تازه‌یاب ارنست همینگوی

رویداد

تکذیب همدستی روسیه و طالبان

● وزارت دفاع آمریکا (پنتاگون) با انتشار بیانیه‌ای اعلام کرد که «هیچ‌گونه شواهد مؤیدی» دال بر صحت گزارش اخیر روزنامه نیویورک‌تایمز درباره پیشنهاد مالی ارتش روسیه به ستیزه‌جویان مرتبط با طالبان برای قتل نظامیان آمریکایی مستقر در افغانستان وجود ندارد.

انتقاد مکرون از سیاست ترکیه

● امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه نقش ترکیه در مناقشات اخیر لیبی را جنایتکارانه و خطرساز توصیف کرد و ضمن انتقاد شدید از آن، اقدامات ترکیه را عامل بی‌ثباتی منطقه خواند.

کمک ۲۱ میلیون دلاری آمریکا به کردها

● منابع خبری از کمک ۲۱ میلیون‌دلاری آمریکا به نیروهای سوریه دموکراتیک (قسد) برای مقابله با پیامدهای قانون «سزار» علیه نظام سوریه پرده برداشتند.

بازجویی از فعالان ضد پیونگ‌یانگ

● پلیس کره جنوبی اعلام کرد دو فعالی را که از بابت فرستادن بالن‌های تبلیغاتی و بطری‌های پلاستیکی پرشده با برنج در محل مرز، به سمت کره شمالی باعث افزایش تنش‌ها با این کشور شدند، احضار کرده است.

ابراز امیدواری مرکل و مکرون

● آنگلا مرکل، صدراعظم آلمان و امانوئل مکرون، رئیس‌جمهور فرانسه، برای به توافق رسیدن در اجلاس سران اتحادیه اروپا درباره بودجه‌بندی چندساله و صندوق بازیابی و احیای اقتصادی اروپا ابراز امیدواری کردند.

اخراج نماینده اتحادیه اروپا از ونزوئلا

● نیکلاس مادورو، رئیس‌جمهوری ونزوئلا، پس از اعمال تحریم گروهی از مقامات ونزوئلایی از طرف اتحادیه اروپا به نماینده این سازمان دستور داد در مدت ۷۲ ساعت این کشور را ترک کند.

گمانه‌زنی روسیه درباره وضعیت کیم

● سفیر روسیه در پیونگ‌یانگ تأکید کرد گمانه‌زنی‌ها درباره وضعیت سلامتی کیم جونگ اون، رهبر کره شمالی، شایعاتی توخالی هستند و این کشور با رهبری که تصمیمات بزرگ می‌گیرد، به صورت کاملا عادی به فعالیت و حیات خود ادامه می‌دهد.

اعلام آمادگی فلسطین برای مذاکرات صلح

● تشکیلات خودگردان فلسطین در نامه‌ای به کمیته چهارجانبه صلح (روسیه، سازمان ملل، آمریکا و اتحادیه اروپا) که طبق گزارش خبرگزاری فرانسه حاوی یک پیشنهاد مقابله‌ای با «طرح صلح» آمریکاست، بر آمادگی فلسطینی‌ها برای احیای مذاکرات صلح با اسرائیل تأکید کرد.

خبر

قانون امنیتی جنجالی هنگ‌کنگ تصویب شد

تهدید آمریکا به قطع صادرات

● چین قانونی جنجالی را که احاطه امنیتی و سیاسی پکن بر هنگ‌کنگ را افزایش می‌دهد، تصویب کرد. به گزارش بی‌بی‌سی، این قانون که ماه گذشته در همایش سراسری حزب حاکم کمونیست طرح شد، به پکن اجازه می‌دهد که با ساکنان هنگ‌کنگ به بهانه براندازی، تلاش برای جدایی‌طلبی و همکاری با بیگانه و دولت‌های خارجی برخورد امنیتی کند. آمریکا پیش‌تر تصویب این قانون را «ناقوس مرگ» برای استقلال هنگ‌کنگ خوانده بود. آمریکا و هنگ‌کنگ تاکنون مناسبات خاصی با یکدیگر داشتند. صدور فناوری‌های حساس و کالاهای تسلیحاتی آمریکا به منطقه خودگردان هنگ‌کنگ، برخلاف کشور چین، ممکن بود؛ اما اکنون در واکنش به تصویب قانون امنیت ملی هنگ‌کنگ، آمریکا اعلام کرده است که به صادرات چنین کالاهایی به هنگ‌کنگ نیز پایان خواهد داد. در سال ۱۹۹۷ مدت اجاره بریتانیا پایان یافت و هنگ‌کنگ بار دیگر تحت حاکمیت چین قرار گرفت. هنگام انتقال هنگ‌کنگ، دولت چین متعهد شد که مردم این سرزمین همچنان از خودمختاری در اداره امور داخلی، استقلال قضائی و حقوق و آزادی‌هایی که در گذشته داشتند، برخوردار خواهند بود. از اواسط قرن نوزدهم، سرزمین هنگ‌کنگ که تحت حاکمیت دولت چین قرار داشت، تحت نفوذ کشورهای اروپایی قرار گرفت و سرانجام طبق معاهده‌ای بین بریتانیا و چین در اواخر همان قرن، به مدت ۹۹ سال به اجاره بریتانیا درآمد.در این گزارش آمده است که تصویب قانون امنیتی چین، با واکنش‌های منفی بین‌المللی و اعتراض‌های گسترده داخلی در هنگ‌کنگ همراه شده بود. پیش‌نویس این قانون پیش از تصویب علنی نشده بود و مردم هنگ‌کنگ از آن بی‌اطلاع بودند. چین تصویب و اجرای این قانون را برای مقابله با ناآرامی‌ها و بی‌ثباتی‌ها ضروری خوانده و انتقاد را به‌عنوان دخالت در امور داخلی خود رد کرده است. کری لام، رئیس اجرائی هنگ‌کنگ این مسئله را قبول ندارد که این قانون آزادی‌ها در هنگ‌کنگ را از بین می‌برد. او گفت کشورهای دیگر اجازه مداخله در امور هنگ‌کنگ را ندارند و از منتقدان خواست که منتظر جزئیات لایحه یادشده بمانند. در دهه‌های اخیر، بخش درخورتوجهی از سرمایه‌گذاری خارجی در جمهوری خلق چین که از آن به‌عنوان عامل اصلی رشد اقتصادی آن کشور یاد می‌شود، از طریق هنگ‌کنگ انجام شده است. براساس این قانون که چین پیشنهاد داده در هنگ‌کنگ اعمال شود، خیانت، جدایی‌طلبی و تلاش برای براندازی ممنوع خواهد بود. بخشی از این لایحه به انتصاب قضات برای رسیدگی به پرونده‌های امنیتی مربوط است که می‌تواند استقلال قضائی هنگ‌کنگ را تهدید کند. در برخی گزارش‌هایی گفته شده بود که این لایحه پیش‌بینی کرده «در صورت لزوم، نهادهای امنیتی ملی وابسته به دولت مرکزی جمهوری خلق تشکیلات امنیتی مناسب را در هنگ‌کنگ ایجاد می‌کنند که وظیفه آنها حفظ امنیت ملی طبق این قانون است». هنگ‌کنگ از ماه ژوئن ۲۰۱۹، شاهد اعتراضات گسترده‌ای بود که در پی تصویب لایحه استرداد مجرمان به چین آغاز شد. هرچند آن لایحه بعدا پس گرفته شد؛ اما خواسته‌های طرفداران دموکراسی افزایش یافت و آنها همچنان به اعتراضات خود ادامه دادند. خواسته آنها از لغو این قانون به کسب آزادی‌های بیشتر از چین تبدیل شد. منتقدان می‌گویند که قانون امنیت ملی تلاش مستقیم برای محدودکردن آزادی‌های ذکرشده در مجموعه قوانینی است که در سال ۱۹۹۷ یعنی زمانی که حق حاکمیت هنگ‌کنگ دوباره در اختیار چین قرار گرفت، بر سر آن توافق شد.

اختلاف گانتس و نتانیاهو بر سر طرح الحاق

● بنی گانتس، وزیر دفاع فعلی و نخست‌وزیر تناوبی در کابینه ائتلافی اسرائیل، از مخالفتش با الحاق بخش‌هایی از کرانه باختری اشغالی گفت. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری رویترز عربی، سخنگوی بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، به نقل از او خطاب به نمایندگان حزب راست‌گرای لیکود اعلام کرد گام‌های لازم برای اجرای طرح الحاق که قرار است کابینه امروز آنها را بررسی کند، متکی بر حمایت گانتس نیستند. گانتس و نتانیاهو، دو شریک ائتلاف به‌تازگی با برخی مسئولان واشنگتن که به دنبال توافقی در داخل کابینه اسرائیل پیش از نشان‌دادن چراغ سبز به طرح نتانیاهو بودند، دیدار کردند. اختلاف‌نظر نتانیاهو و گانتس احتمالا بحث و گفت‌وگویی دولتی درباره الحاق را که دو طرف با آغاز اجرای آن در اول جولای موافق بودند، به تعویق می‌اندازد. گانتس به اعضای حزب خود اعلام کرده است آنچه به کرونا مربوط نیست، باید به بعد از نابودی این ویروس موکول شود. او درصدد است تا تأیید طرح الحاق را مشروط به تصویب بودجه دوساله اسرائیل کند. نتانیاهو خواهان آن است که بودجه اسرائیل فقط برای سال آتی تدوین و تصویب شود؛ اما بنی‌گانتس اصرار دارد که باید بودجه برای دو سال آتی تصویب شود.